

TÜRKAY

aylıq ədəbiyyat dərgisi

Oktyabr 2024 il 2 say 22

BU SAYIMIZDA

- Mahirə Nağıqızı / Məni Qınama / 3
Nihâl Mirdoğan / Bakın Hâlime / 4
Nazile Gültac / Bana Bir Söz Söyle / 5
İnci Okumuş / Şairin Nesi Var? / 6
Bənövşə Mahmudqızı / Kimsəsiz / 7
Adilə Nəzər / Xeyallar / 8
Arzu Nehrəmli / Gəlir / 9
Əzizə Ağahüseynqızı / Bir Yarpaq Ağlayır / 10
Fatma Özger Bilgiç / Rabbim / 11
Təranə Arifqızı / Qarabağım / 12
Təbəssüm Rrzazadə- Şiddəti / Məndə / 13
Yasemin Kuloğlu / Karton Bardakta Aşk / 14
Nəzakət Məmmədli / Mən Zabit Anasıyam / 15
Mətanət Hüseyinxanqızı / Çiçəklər Əsir / 16
Sevinç Qəmbərli / “Hədəfə Vasitə Qadın”, yaxud “Satılmayan Mənlük” / 17
Mina Rəşid / Adam İstəsə / 21
Tezay Tezcan Akkurt / Göğə Vurgun İnsan / 22
Nazira Boymurodova / Sen Kimlərlə Geziyordun? / 23
Meryem Küçük / Hasretimde Sığ Telaşlar / 24

T Ü R K A Y

aylıq ədəbiyyat dərgisi

Baş Redaktor Lütviyyə Əsgərzadə

Məsul Katib Meryem Küçük

Üz Qabırqı Şekli [pinterest.com](https://www.pinterest.com)

E mail dergiturkay@gmail.com

Oktyabr 2024 il 2 say 22

Mahirə Nağıqızı

Məni Qınama

Qayada xınasan, gül üstə şehsən,
Gözlərim doymadı baxmaqdan sənə.
Nərgiz gülü kimi nə müştəbehsən,
Yüz yol harayladım, səs ver, dinsənə.

Gecələr ulduzsan bilmədimmi mən,
Bildim, gecələri səninlə aşdıq.
Sübhə qollarımdan tutub çəkən sən,
Nələr istəyirdik onu danışdıq.

İçimdən gələnı deyə bilmədim,
Sözdən kəsərlidi, ülgücdən iti.
Neyniyim, eşidib həya gəlmədin,
Beləcə bu eşqi yaşa xəlvəti.

Bilmədim hissimi nə cür söyləyim,
Sevgimi, istəkmi, nə cürdü adı...
Çevrilib özün bax doğmalarına,
Gör hansı mənimtək sənə doğmadır?

Məni heç kim ilə yanaşı tutma,
O təhər tutmağa necə qıyarsan...
Kim səni eləcə, olduğun kimi
Görüb sevə bilər nə cürə varsan...

Adınnan yol gedib hara gəlmədim,
Üzünü görəndə baxdım o yana.
Neyniyim, sözümü deyə bilmədim,
Qınama, ay ömrüm, məni qınama.

Qayada xınasan, gül üstə şehsən,
Gözlərim doymadı baxmaqdan sənə.
Nərgiz gülü kimi nə müştəbehsən,
Yüz yol harayladım, səs ver, dinsənə.

Bakın Hâlîme

Bir garip yâr oldum bakın hâlîme
Yaş akar ummana sel deyi deyi
Ya neden kirpiğim deđdi zalime
Vallah cehenneme gel deyi deyi

Merhametsiz felek yanardađ gibi
Yandıkça dertleri kanar dađ gibi
Doruđunda, derde banar dađ gibi
Bana, kayaları del deyi deyi

Mekânım nerede, penâhım nerde
Niçün hasret etti saldı bu derde
Gönül ateşinin piştiđi yerde
Hâr oldu andelîb, bil deyi deyi

Melül ve تنها bir yere konarken
Billâh âh u zârda feryâd kanarken
Gülşende mecaller bitip dönerken
Kanat gibi vurur sol, deyi deyi

Yârim deyi deyi intizâr mı bu
Yarabbi ! Hem toprak hem mezar mı bu
Bin defa ölmekten hep bizâr mı bu
Hiç insafın yok mu dil, deyi deyi

Međer o yâr bana hüküm eylemiş
Derde tahammül et deyi söylemiş
Sızlarken yüreğim birden hey'lemiş
Şimdi visale yol bul, deyi deyi

“Ben güzelim deyi havada uçma”
İtibarın düşer, arayı açma
Böyle diyor gönül, uzađa kaçma
Sarmala yârini kol, deyi deyi

Döne döne çıktım aşkın burcuna
Gülnehâl'im düştü yürek bacana
Ey yâr! Kızlarını karıp harcına
Yakma beni, essin yel, deyi deyi

Nazile Gltac

Bana Bir Söz Söyle

Bana bir söz söyle-
Kanađında uzaklara gideyim.
Nerede olsam,
O sze secde edeyim.
O söz iimi ısıtsın.
Sensiz beni konuřtursun.
O söz heykele dönsün,
Gözlerime görünsün!
Sıcaklıđına bürünüp
kendimi avutayım.
Bu dünyanın ađrısını,
acısını unutayım.
Bana bir söz söyle-
Szlen ışıđını
avuç- avuç içeyim.
Yüređime bahar gelsin,
iek açayım.

İnci Okumuş

Şairin Nesi Var?

I

Irmağın yatağı var yastığı yok, uyumaz
Şairin dili var, tesellisi yok, susmaz

Rüzgârın kanadı var kolları yok, sarılmaz
Şairin hayali var, huzuru yok, durulmaz

Bulutun gölgesi var bedeni yok, dokunmaz
Şairin kalbi var, keyfi yok, sakınmaz

Dağın zirvesi var adımları yok, koşmaz
Şairin arayışı var, kaybı yok, yıkılmaz

Ateşin sıcaklığı var kucaklayanı yok, sormaz
Şairin dizesi var, sonu yok, yorulmaz

Irmağın yatağı var yastığı yok, uyumaz
Şairin sevdiği var, vuslatı yok, unutmaz

Kimsəsiz

Sevəni var imiş kimi
Bəxtəvər görünürəm.
Allaha isə
Bu bəxtə bəxt ver
Deyirəm.
Gələni var imiş kimi
Gözləyirəm
Gələcəyi gözləyirəm...
Gözəl görünmək üçün
Makyaj edirmiş kimi
Ağlamaqdan sallanan
Göz altımı,
Solmuş üzümü
Boyayıram.
Dərdlərimi boyayıb,
Xoşbəxt görünən kimi
Saxta biriyəm.
Hislərini yox etmiş
Taxta biriyəm.
Biri deyiləm
Kimsəyəm.
Kimsəsizəm...

Xəyallar

Xəyallar yol alır Gün istisində,
Odlu ürəklərə neylər soyuqlar?!
Qıvrım saçlar ömrü asır özündən,
Yolların əlindən öpür ayaqlar.

Sevinir hər addım, hər addımda yer,
Tanrıya sevgilə ucalmaq gözəl,
İslaq ümidlərlə həyat yerbəyer,
Bu eşq yağışında qocalmaq gözəl.

Hərdən bir qərib ad dilə calanır,
Hardasa bir qulaq xəfif çınlayır.
Yollar gören niyə hey haçalanır,
Həsret vaxtı tutur, səbri sınayır.

Sevginin fəslini keçənlər bilir,
Eşqin dadı nədir, gücü necədir.
Gözləri yol çəksə ürəyi dinir:-
Aydınlıq sabahı doğan gecədir.

Arzu Nehr mli

Gəlir

Günün naz-neməti, b h ri dilxor,
Sevinci p riŐan, kədəri dilxor,
S bh   aŐbaŐ qalıb, səhəri dilxor,
YorŐun sabahların yuxusu gəlir.

S ssizlik hay çəkir, haray görünür,
Son  mid q tlin  qərar görünür,
N  ulduz sayrıŐır, n  ay görünür,
 st m  gecənin aŐrısı gəlir.

Könlüm, bulaŐımmı günah- su amı,
Arzuda buna tab, buna güc hanı?
 midim, dur baŐla qapı-bacanı,
Havadan ayrılıq qoxusu gəlir.

Bir Yarpaq Ağlayır

Qarşımda kədərli,qəmli mənzərə,
Bir yarpaq ağlayır payızın üstə.
Hönkürə-hönkürə sərilib yerə,
Bir yarpaq ağlayır payızın üstə.

Vaxtsız külək döyüb budaqdan düşüb,
Ayazdan,qırovdan, sazaqdan düşüb,
Düşüb üzü üstə nə vaxtdan düşüb,
Bir yarpaq ağlayır payızın üstə.

Əl boyda bu yarpaq fikrimi çəkdi,
Umduğu ümidlər çilik-çilikdi,
Torpağa şəhidlik birincilikdi,
Bir yarpaq ağlayır payızın üstə.

Hər ildə gözləri üç ay nəm çəkir,
Bilirəm, bilirəm ağır qəm çəkir,
Qarşıda sazaq var, duyub diksinir,
Bir yarpaq ağlayır payızın üstə.

Kimsəsiz idimi, tənha idimi?
Duyunca sızladı könlümün simi,
Atasız, anasız uşaqlar kimi,
Bir yarpaq ağlayır payızın üstə...

Qəlbindən gözüne dərd yağa-yağa,
Hardan yetişmişdi bu qəmli çağa?!
Üzünü söykəyib nəmli torpağa,
Bir yarpaq ağlayır payızın üstə....

Yerini budaqdan asıb göynəyir,
Səsini içinə qısıb göynəyir,
Torpağı bağına basıb göynəyir,
Bir yarpaq ağlayır payızın üstə...

Rabbim

Çilelerle geçti benim hayatım
Gülmedi yüzüme karadır bahtım
Kendime hep gece ele sabahtım
Yanlışla savaşmak çok zormuş Rabbim
Sen kuvvet ver bana hep dik durayım!

Emanet ettiğim malı yediler
Ömür verdiğimi bir pul ettiler
Onlardan sadıktı köpek kediler
Yanlışla savaşmak çok zormuş Rabbim
Sen kuvvet ver bana hep dik durayım!

Çevremde olanlar çıkarıcı oldu
Çıkarları için yüzüme güldü
Emek verdiklerim kinlerle doldu
Yanlışla savaşmak çok zormuş Rabbim
Sen kuvvet ver bana hep dik durayım!

Arkamdan kuyumu birden kazdılar
Demediklerimi destan yazdılar
Kıskançlar işimi bile bozdular
Yanlışla savaşmak çok zormuş Rabbim
Sen kuvvet ver bana hep dik durayım!

Kapıma geleni çevirmedim hiç
Bazen sevmek bile olmuş büyük suç
Ben sana dost iken sen de gönül aç
Yanlışla savaşmak çok zormuş Rabbim
Sen kuvvet ver bana hep dik durayım!

Yalakadan kaçtım yalan sevmedim
Bana kin kusanı bile dövmedim
O bana söverken sustum sövmedim
Yanlışla savaşmak çok zormuş Rabbim
Sen kuvvet ver bana hep dik durayım!

Şanssızlık kapımda bırakmaz beni
Mutsuzluk sarıyor bu tatlı canı
Bilirim ölüm var bu dünya fâni
Yanlışla savaşmak çok zormuş Rabbim
Sen kuvvet ver bana hep dik durayım!

Yazım kışa döndü yüreğim yandı
Özger'im sınıra sabır dayandı
Şükre hep tutundu Allah'ı andı
Yanlışla savaşmak çok zormuş Rabbim
Sen kuvvet ver bana hep dik durayım!

Qarabağım

Yollarından qara duman çəkildi,
Gözlərimdən həsrət yaşla töküldü,
Düzlərində Xarı bülbül əkildi,
Cəbrayıla, Füzuliyə qayıtdıq!
Gözün aydın, Qarabağım, qayıtdıq!

Bütövləşdik ürəkdə yumruq kimi,
Zamanı da çəkdik yaya ox kimi,
Xilas etdik biz səni Simurq kimi,
Gözün aydın, şəhər, kəndim, qayıtdıq!
Gözün aydın, Xocavəndim, qayıtdıq!

Koroğlu cəngisi çaldı Üzeyir,
Xan qızım da vüsəl nəgməsi deyir,
Gəl Cıdır düzünə, biz edək seyr,
Gözün aydın, əziz Şuşa, qayıtdıq!
Gözün aydın, Qarabağım, qayıtdıq!

Yaralandıq, əyilmədik, sınımadıq,
Otuz ildə Qarabağı danmadıq,
Alov aldıq, kül olmadıq, yanmadıq,
Can Xocalım, biz qayıtdıq, qayıtdıq!
Gözün aydın, Qarabağım, qayıtdıq!

Sarınacaq yaraların telimlə,
Arınacaq hər qarışın əlimlə,
Daranacaq bulaqların gülümlə,
Ağdam, Laçın, biz qayıtdıq, qayıtdıq!
Gözün aydın, Qarabağım, qayıtdıq!

Üçrəngli bayrağım dağlar başında,
Çöhrəm güldü gözlərimin yaşında,
Əsgər tarix yazdı vətən daşında,
Qubadlıya, Ağdərəyə qayıtdıq.
Gözün aydın, Qarabağım, qayıtdıq!

Havalanır Xan əminin gur səsi,
Qəlb oxşayır Qarabağ şikəstəsi,
Azərbaycan gülüb ürəkdən desin,
Xankəndinə, Zəngilana qayıtdıq!
Qarabağım, gözün aydın, qayıtdıq!

Qarabağ bizimdir, nida! Qayıtdıq!
Sənsiz günə etdik vida, qayıtdıq!
Birdəfəlik gözəl yurda qayıtdıq!
Gözün aydın, Kəlbəcərim, qayıtdıq!
Qarabağım, gözün aydın, qayıtdıq!

Bu sevincin bir adı var, Qələbə!
Məğrurluğun xoş dadı var, Qələbə!
Dağ başında üç odum var, Qələbə!
Milli ruhum, azad çağım qayıtdıq!
Odlar yurdum, Qarabağım, qayıtdıq!
Gözün aydın, Qarabağım, qayıtdıq!

Təbəssüm Rrzazadə- Şiddəti

Məndə

Bir şəhər, bir xiyaban, bir küçə ağlar məndə
Payız eşqin yarasın yarpağa bağlar məndə

Bağırar keçmişini sonra sınaq gizlincə ,
Sanki həsrət sinəsin ahilə dağlar məndə

Hay- haraylı gecələr qanlı boyaqla dolqun
Gülüşün qönçəsini sanki oraqlar məndə

Qələmim qanlı, qılıncım yenə şivən salmış
Duyğulu kəlmələrə düşsə, piçaqlar məndə

Şeirimin dad, düzünü görsə gələr hər axşam
Sazımın tellərini nazla daraqlar məndə

Gözümün sahilinə dalğalı bir iz qoydun
O iz ancaq səni gizlincə soraqlar məndə

Məni məndən alaraq, dağlara göndərdi hayı
Əprimiş nəşini gördükcə qucaqlar məndə

Əcl at üstə düşüb çöllərə can almaqda
Ömrümün səfhəsini birdə varaqlar məndə

Baxma şeirimdə "Təbssüm" göyərir ah, ah, a...h
Bir şəhər, bir xiyaban, bir küçə ağlar məndə

Yasemin Kulođlu

Karton Bardakta Aşk

Gözlerine vurulan zincirdir ay ve güneş gölgesi
Davul denk değilse de iki gönül eş, samanlık seyran.
Tek tek çivilenir askıya çeyiz, direğe kanat sesi
Ve güz başında kışlık muhabbet, sahiplik emaresi

Öyle memleketmiş ki heves, uzaklara düşmüş tekne
İrtifa kaybettirmiş bana da hamur yoğurtan ağıt(hayat)
Kıskanır kurşunlar akıyla zoru var kalbimi, muhannet
Muhtaçtır yazgı bir bakışa, ak gülleri tutuşturur taşlıkta.

Bir eylül akşamı, yün diden köleyim, bahtım kehkeşan
Kaynayan zaman, şiir bahanesi cevizin ve ekmeğin
Üç beş kişilik al yazmalı asansörde asırlık yüzün gizli.
Karanlıkta mihriban sağan sazım, sızlar ceylan göbeği

Leb demeden anlardık dudak payını, günün anlamı
Kara demlikte, gönlün incinme nedir bilmesin çayı
O demdi, uyumadan uyanan saatin alarmı çaldığında
Unuttum imzaları taşımaları dosyada, ince çizgi aklımda.

Ötelerden aşk gelir ve kurur saksıda bardak, teşbihte hata
Yufka yüreğim ömürlüktür sevdiğim, darlıkta ve bollukta
Hiç bu kadar tavşankanı olmamıştı çay, kaplumbağa hızıyla
Hüzn ü zan yok şairin imasında, çay(aşk) karton bardakta

Nəzakət Məmmədli

Mən Zabit Anasıyam

Milli Ordumuzun zabiti, oğlum Ramilə

Beşiyini asmışam, gözümtək qorumuşam,
Yuxusuz gecələri gündüzlərə qatmışam.
Şirin-şəkər balama həzin layla çalmışam,
Beşiyimə, laylama, övladıma bağliyam,
Mən zabit anasıyam!

Şükür, sənin yanında alnım açıqdır, Vətən.
Bir cəsur, bir qəhrəman
oğul böyütmüşəm mən.
Bir qarış torpaq üçün canını fəda edən,
Bayrağına, himninə, şərəfinə and içən
Zabit anasıyam mən!

Rahat yuxu yatmıram,
çünki düşmən yatmayıb.
Hələ çox "arzusunu" var, arzusuna çatmayıb.
Bəxti yatmış dərdləri bir kimsə oyatmayıb.
Düşmənin arzusunu gözlərində öldürən
Zabit anasıyam mən!

Dağlarımın başında buludlarım ağlayır,
Dili batmış o yetim bulaqlarım ağlayır.
İçimdə qəzəb, nifrət çaylar kimi çağlayır,
Məni bu intiqama, bu qisasa səsliyə
Zabit anasıyam mən!

Düşməne "göz dağı" san,
gücümsən, qüvvətimsən.
Ürəyimin təpəri, gərəyim, köməyimsən.
Vətənin "dar günü"ndə səsinə hay verənsən,
Bu torpağa, bu elə, bu Vətənə bağlısan.
Səni Vətənə verdim,
Sən Vətənin oğlusan!

Mətanət Hüseynxanqızı

Çiçəklər Əsir

Yenə qurub dar ağacı boğur özümü,
Yenə küsüb qərib-qərib asır sözümü,
Cəsəd kimi edam edir yenə dözümü,
O sabunlu kəndir olub ruhumu kəsir,
Dağım əsir, bağım əsir, çiçəklər əsir.

Yurd yerindən gəlir səda bu nə üsyandı,
Yatma deyir qafil olma hamı oyandı.
Səfa hara fəda gərək imanım yandı,
Ehsan olub elim, obam, qalıb bir həsir,
Dağım əsir, bağım əsir, çiçəklər əsir.

Abad olan könül bağım, gör necə viran,
Bu dünyanı yenə mənə eləyib zindan,
Döyür məni tökülən qan, gələn o tufan,
Rəhm eylə sən, yaradanım, açılış bu sirr,
Dağım əsir, bağım əsir, çiçəklər əsir

“Hədəfə Vasitə Qadın”, yaxud “Satılmayan Mənlik”

-Bu insanlarla mənim heç bir ortaq nöqtəm yoxdur.

-Bu mühüm deyil. Gözəl danışmağın, ağıllı və mədəni olmağın bəsidir.

Yenicə ailə qurmuş Randa bu sözləri həyat yoldaşından eşidəndə zəlzələyə uğramış bir bina kimi çökür sanki. Anlayır ki, aldadılıb, Ənvər üçün bir hədəf olduğunu düşünərək aldadıb özünü, əsl həqiqət isə çox fərqli və çox acıdır, onun

həyatında ancaq hədəfə aparın vasitədən başqa bir şey deyildir əslində. O, bu dünyada öz ehtiraslarını, öz maraqlarını güdərek yalnız öz mənafeyini düşünür. Gənc qadın dərk edir ki, Ənvərin planlı şəkildə qurulmuş irəliləmə strategiyasında oynaya biləcəyi roldan başqa onunla bağlı heç bir fikri yoxdur. Bu tabloda isə sevginin nə yeri vardır, nə mənası. Tezliklə xəyalları puç olur və özünü boş yerə satmış olduğunu, bir heçə qurban etdiyini hiss edir. Ənvərin həyatında onun vəzifəsi qonaqlarına iltifat göstərmək, onları şənəndirmək və içki təqdim etmək idi. Hətta bəzən əri axşamkı işlərini təxirə sala bilməyəcəyini deyib bunu tamamilə ona həvalə edirdi. İşdə Randanın müdiri olan Ənvər Əllam ona evlilik təklifi edərkən demişdir ki: “Bəlkə, eşq haqqında yaxşı danışa bilmirəm, amma içimdə eşq var. Mən romantik bir adam deyiləm, amma evlənmək üçün bütün arzu etdiyim şərtləri səndə yüksək səviyyədə tapıram”. Söhbət hansı şərtlərdən gedirmiş..

-Bu, səmərəsiz keçmişinə son bir vida olsun.

-Həyatımdakı ən qiymətli şeyi itirdim..

Ənvər ilə evlərində təşkil edilmiş nişan mərasimi bitdikdən sonra Randa otağında bacısı Sənaya bunu etiraf etdi. O, anlayırdı ki, bu izdivaca razılıq verməyi ilə əsl xoşbəxtliyi əllərindən uçub gedir, illərlə sevdiyi, heyran olduğu, acısını, sevincini bölüşdüüyü, ruhunun yoldaşını, ürəyinin dostunu-Ülvanını itirir. Çünki könlünü bəxş edib sevdiyi bu insan həyatının özəyinə çevrilmişdi artıq. Onlar eyni binada,

eyni yaşda idilər, uşaqlıq illərindəki oyunları kimi. Məktəbin son illərində aralarında sevgi yarandı. İki mərtəbə arasındakı zaraflaşmalar və rəmzi ifadələr çoxalmağa başladı. Onların bir-birlərinə etdikləri sevgi etirafı da çox özəl oldu: günlərin bir günü Ülvan onun ovcuna etiraf məktubu qoydu, Randa isə ona cavabında “İki nəslin vəfası” hekayəsini hədiyyə etdi. Son sinfi birgə bitirdikdən sonra, doğmaları buna qarşı olub narazılıq etsələr belə (Həyatda bir şey etməmiş evlənməyi düşünmək doğru deyil; Qız səndən yaşca böyükdür; Hər ikiniz kasıbsınız və s.), sonunda onların istəklərini qəbul edərək dəstəkləməli oldular və gözəl bir gündə gənclər çoxdan arzuladıqları kimi nişanlandılar.

-Özün gözəlsən, ruhun gözəldir. Bir gün yağışlı havada gəzsək ehtiyatlı ol.

Bil ki, hər an səni öpə bilərəm, uzun-uzun..

-Dəlisən, ağıllı itirmisən sən..

-Məni yola ver, denən ki, bu da belə dəli idi. Mənim nəyisə düşünüb deməyimin sənə ziyanı var? Heç olmasa xəyalən rahat olum, xoşbəxt olum. Olmaz? İtmə həyatımdan, heç vaxt itmə. Elə bir tərəfdə ol ki, hər əlimi uzadanda sənə çatım. Söz ver buna, and iç.. Sanki hər kəs, sanki hər şey onların vüsəlinə qarşı bir birlik idi. Nə qədər möhkəm olmağa çalışsalar belə, əzmlə mübarizə aparıb bir-birlərinin əllərindən bərk-bərk tutsalar belə, sonunda təslim oldular, təslim edildilər, daha bacarmadılar, gücləri çatmadı. Doğmalar ilə, ətrafdakılar ilə mübarizə aparmaq, həlli görünməyən məsələlər qarşısında aciz qalmaq onları çox yordu çox və Ülvan üç il davam edən nişanlılıqdan sonra məcburiyyət qarşısında qalaraq Randanı özündən azad etməli oldu: “Əvvəlcə sadəcə aşiq idim, sonra isə yorğun, aciz və məsuliyyətli bir insana

çevrildim. İndi biz görüşəndə artıq məhəbbət haqqında deyil, maddi sıxıntılar necə dəf edəcəyimiz barədə söhbət edirdik. Nə onun əlində bu problemlərin həllinə çarə var, nə də ki mənim. Sahib olduğumuz yalnız məhəb-

bət və isrardır. Dəli dünyanın burulğanında qərq olduq.” Onların qəlbində dərin kök salmış məhəbbət daimi oldu, israr isə mövcud şərtlər daxilində artıq davam gətirə bilmədi, sevərək ayrıldılar. Nəcib Məhfuz romanda iki ailənin timsalında ölkədə baş verən iqtisadi böhranı, qıtlığı, xalqın yaşadığı sosial çətinliklikləri ustalıqla canlandıra bilmişdir.

İnsanların təməl ehtiyaclarını ödəyə bilmək üçün bir neçə yerdə işləməli olmaları, işlərini itirmək qorxuları, bu vəziyyətin onları yoraraq tükəndirməsinə oxucusunu canlı şəkildə şahid edir. Bu gərgin iş rejimi və vaxt çatışmazlığının gətirdiyi yorğunluqdan, bezgindikdən ata və anası öz yeganə övladları Ülvana belə zaman ayıra bilmirdilər, onu dinləyə bilmir, anlaya bilmir, qayğılarına şerik ola bilmirdilər: “Validənlərim səhərdən axşamədək işləyib özlərini həlak etdilər və beləliklə, mən onları itirdim. Onlar ailənin ehtiyaclarını ödəyə bilmək və bir tikə çörək əldə etmək üçün gecə-gündüz dövlət işi ilə özəl işlər arasında qıvrılırdılar. Biz onların üzünü çox az hallarda görürdük: -Bağışla bizi, amma boş-boş

danışmağa vaxtımız yoxdur. Görmürsən ki, yatmağa belə vaxt tapmırıq”. Ülvən çox götür-qoy edir, vəziyyəti düzəldə bilmək üçün çıxış yolları axtarırdı. Xarici bir ölkəyə gedib işləmək imkanları barədə də düşünmüşdü. Lakin o və nişanlısı humanitar sahələrini seçərək Misirdə fəlsəfə və tarix ixtisaslarına üzrə təhsil almışdılar. Bu sahələrin məzunlarına isə tələbat yox idi. İndiyədək bənzər fikirlər və situasiyalar ilə çox rastlaşmışam. Hər hansı bir ixtisasa, klassik bir peşəyə illərini vermək və nəticədə onun hazırda aktual olmadığını, çox aşağı dəyər verildiyini görmək çox ağır gəlir. Məsələn, “filoloq” ixtisası üzrə təhsil alan gənclərin də gələcəkdə hansı sahədə, harada çalışa biləcəkləri düşüncəsi üz-üzə qalıb qayğılandıqlarına şahid olmaq düşündürür və bir çox suallar yaradır. Bu sahə üzrə məzun olacaq tələbələrle gələcək planları ilə bağlı söhbət edərkən görürsən ki, çoxluq ixtisasartırma, ya ixtisasdəyişmə barədə düşünür: dil-ədəbiyyat müəllimi (Qeyd etmək istərdim ki, ayrıca olaraq “Azərbaycan dili və ədəbiyyatı müəllimliyi” ixtisası da var bir çox ali məktəblərdə, ora axın da, onlara tələbat

da çoxdur) kimi çalışmağı istəyənlər çox olur, oğlanlar polis olmaq istəyini bildirir, rəssam, fotoqraf, aktyor olmağı arzu edənlər də olur aralarında gənclərin..

Zaman makinəsində təxmini olaraq onların yaşı qədər (20 il) geri dönə bilsəydim, eyni ixtisasda təhsil alan biri kimi öz düşüncələrimi belə verərdim..

“Səfirlikdə çalışacağam” dediyim olub: bu fikrə “Qədim və orta əsrlər Azərbaycan ədəbiyyatı” fənnini tədris edən dəyərli müəllimimiz Əlyar Səfərlinin (səfir olmuşdur bir müddət) fəaliyyətindən ilhamlanaraq gəlmişdim. Bu barədə bir qədər haşiyə çıxmaq istəyirəm (xoş bir təbəssüm ilə): tələbələr arasında ona “Füzuli dəlisi” deyirdilər, o qədər könüldən bağlı və bələd idi ki bu dühaya. Bilirdik ki, imtahanından uğurla keçə bilmək üçün Füzulidən ən azı 5-10 qəzəl bilməliyik

əzbərdən. İmtahandan əvvəlki günlərin axşamları mövzular ilə yanaşı öyrəndiyim qəzəlləri də təkrar edirdim. Çox qəribə bir hal baş verdi, onu başqa heç bir vaxt yaşamamışam: sanki qəzəlin “ruhunu” hiss elədim: bir neçə anlıq bir əlaqə yarandı və onun varlığını duya bildim sanki.

Qəzəlləri əzbərlədiyim və hündürdən dönə-dönə dediyim an (XXI əsr) və onların yarandığı zaman (XVI əsr) arasında bir kəsişmə yarandı, bir parlaq işıq şüası körpü yaratdı sanki bir neçə anlıq: qəzəlin canlı olduğunu hiss edə bildim, əsərlərin də, dilin də bir ruhu olduğunu anladım o anda..Ona görə yeri düşdükcə hər zaman deyirəm ki, klassik əsərləri ixtisar eləməyin, onların ruhuna xələl gətirirsiniz. Təsəvvür eliyin ki, intibah dövründə yaradılmış böyük və möhtəşəm bir insan heykəlinin ayaqlarını, qollarını sındırırsınız, bu nəyə bənzəyər görəsən?!

Lazım bilsə idi Viktor Hüqo özü “Səfillər”i elə geniş yazmazdı, yeniyetmə ikən anamın oxumaq üçün mənə verdiyi və onunla mütaliəni sevdiyim “Kapitan Qrantın uşaqları” (Jül Vern) romanı elə qalın bir kitab olmazdı, bu haqqı özünüzdə necə tapa bilərsiniz, bu həm də müəllif hüquqlarına zidd bir şeydir.

Dəyərli müəlliminizin şərəfinə olan bu düşüncə ilə sonralar vidalaşdım. Çünki bizimlə paralel olaraq “Beynəlxalq münasibətlər” ix-

tisasında peşəkar olaraq (əslində peşəkarlığı illərin təcrübəsi, özünə zəhmət verərək daimi özünü

“yükləməyin”, özündə ömürboyu öyrənmə (“Lifelong learning”) mədəniyyəti aşılamağın və s. verir) yetişənlər var idi. Ara-sıra “müxbir, redaktor, jurnalist və s.” kimi çalışmaq istəklərim də olub, lakin məxsusi olaraq bu peşələr üzrə kadrlar

yetişdirən ixtisasların olduğu da hər kəsə məlumdur. Bəs dünyanın ən qədim peşələrindən birinə yiyələnən “filoloqlar” nə eləsin?! İki variant barədə deyə bilərəm: təhsilin sonrakı səviyyələri üzrə də (magistratura, doktorantura) təhsil

alaraq akademik fəaliyyətə (ali məktəblərdə və s.) başlaya bilərsiniz. Dilçiliyin müxtəlif sahələrinə aid şöbələrdə (institutlarda və s.) elmi işçi olaraq tədqiqatçılıqla məşğul olmağınız da seçə bilərsiniz (yaxşı bir məvacib gözləmədən amma, güldünmü, çoxmu acı-acı oldu sanki). Həyatının bu mərhələsini yaşayan gəncliyə deyərdim ki: “Aktuallıq, perspektivlilik kəsb edərək təməl ehtiyaclarınızı ödəyə bilərsiniz (maddi, ruhsal, mənəvi) sahələr seçin ki, sonralar işiniz ilə məcburiyyət qarşısında deyil, eşq ilə məşğul ola bilərsiniz. Özünəxas imzanızı yarada bilərsiniz (kiçik, ürək, orijinal bir dərkənar da olar, gülürsən, dostum, “magistral” yollar salmaq şərt deyil ki, bapbalaca bir ciğir açma bilmək də sənə uğundur artıq), “Aləmdə səsim var mənim” deyə bilərsiniz (Əzizə Cəfərzadə)”.

Ülvənin ilk və ən yaxın dostu babası Mühtəşimi Zayid idi (eynən mənim həyatımda olduğu kimi, gülümsəyirəm, kövrək bir təbəssümlə. Babalarının əlindən tutub gedən uşaqları qısqaqıram, bilirsənmi, güldünmü buna?! Çünki bunun necə

gözəl bir hiss olduğunu hiss edə bilərəm). Zamanında o fəxri müəllim olmuş, necə nəsil gəncliyə dərs demişdir. Ülvənin əziz babası ilə həm otağını, həm həyatında olan və ola biləcək bütün vacib məsələləri bölüşür, ancaq onunla məsləhətləşirdi. Bir zamanlar babasının şagirdi olmuş inqilabçı zabidlərdən birinə görə nişanlısı ilə eyni şirkət, eyni idarədə işləmək şansını əldə edə bilmişdir. Yaşı səksənə yaxınlaşan Mühtəşimi Zayid qədim

və kiçik evinin pəncərəsindən sanki doğmasına çevrilmiş o möhtəşəm çayı görəndə ürəyindən keçirirdi: “Nilin özü də dəyişib, sanki, o da mənim kimi təklik və qocalıqdan əziyyət çəkir. Zaman və məkan yalnızlığını hiss edirəm. Hələ də dünya sevgisindən qurtula bilməmişəm. Dünya Allahın mülkü və bizə bəxş etdiyi nemət olduğu halda ondan necə üz döndərim? İnsan bu qarışıq izdiham içərisində özü də anlamadan dəli bir sürətlə əcələ doğru yüyürür. Peyğəmbərimiz: “Ey Allahın qulu, bu dünyada bir qərib və yaxud yolçu kimi ol və özünü ölmüş hesab et”,-kəlamını düz və yerində demişdir”.

Mühtəşimi Zayid həm dünyanı, həm həyatı sevib ondan doya bilmirdi, həm də varlığından utanırdı sanki (bu duyğunu valideynləri ayrılmış uşaqlardan daha yaxşı kim anlaya bilər ki?! Həyatda bir artıq olduğunu, bir yük olduğunu hiss etmək çox acıdır. Bir valideynin öz yolu ilə gedib, digərinə isə sənə varlığın imkan vermir. “Mən heç olmasa idim kaş” deyirsən. “Uşaqlar dünyanın sevincidir” ifadəsini eşidəndə elə bir diksinirsən ki, gülümsəyirəm, amma çox acı, təbəssüm də acı ola bilər, dostum, istiotun yarışa bilməyəcəyi qədər yandıran və ağrıdan), düşünürdü ki, əgər o olmasa idi, nəvəsi nişanlısı ilə evlənib onların ortaq otaqlarında qala bilərdi. Özünə sual verirdi ki, görəsən, uzun yaşamağımla özüm də bilmədən onun problemini qəlizləşdirməkdə bir rol oynadım?! Burada düşüncələrin necə haçalandığına görürük. İxtiyar insanın keçirdiyi halı anlamaq, duya bilmək o qədər çətin deyil əslində. Bəxtiyar Vahabzadənin Loğmanı iki yüz il upuzun bir ömür yaşayır, amma doya bilirmi bu həyatdan?! Əzrayıldan möhlət alıb ayaqlarından daş asılmış kimi bu çəməndən o çəməne keçərkən yaşamış olduğu nəfəs qədər qısa anları belə çox böyük bir qənimət bilir özü üçün. Halbuki, yüz beş il yaşayaraq şanlı-şöhrətli bir ömür sürmüş, axırda çətinliklərin sıxdığı, darıxdırdığı dedə Ələsgərin bəxtinə üz tutaraq artıq nahaq dünya ilə vidalaşmaq istəyinə şahid oluruq: “Əzrayıl həmdənim, məzar yoldaşım, Daha köç təbilin çal, qoca baxtım!”

Bədii ədəbiyyat həyatın aynasıdır, əksidir, burada da istəklər təzadlıdır, yaş almağı

istəyib sonra bununla mübarizə apardığımız həyatın özündə olduğu kimi. Həyatın hər anı gözəldir, mən heç cür uşaqlığına qayıtmağı istəyənləri anlaya

bilmirəm, səmimi olduqlarına inana bilmirəm, kimsə bunu mənə izah edə bilirmi (gülürəm)?! Otuzlar gözəldir, qırklar bir ayrı, əlliləri doya-doya yaşaya bilmək, bu onillikdə olacaq hər bir ilin dadını ayrıca çıxara bilmək üçün içimdə elə bir istək var ki, olimpiya oyunlarındakı məşələ bənzər (önəmli, öndə gedən) elə bir yanğı var ki. İnsan şərab kimi deyilmi ki məgər, illər ötdükcə dəyəri artan, ruhu gözəlləşən, ürəyi Sakit okean qədər böyüyən, çətinliklərdən yaranan, incinin

qumdan, neyin qamış parçasından, brilyantın qrafitdən yarandığı kimi.. “Ürəyin bir ümman kimi olsun ki, heç nə onu çirkləndirə və daşdıra bilməsin. Qəlbinin tutumu bir armudu stəkandakı çay qədər olarsa, ən xırda bir şeydən daşa bilər çünki..” demişdin mənə, dəniz ürəklinəm axı mən sənə (gülürsən). Sən mənim hüzurumsan, əzizim, varlığının rahatlıq verdiyi, güvən verdiyi. Sakit-sakit ləpələnen, həzin, xoş dalğaları qumlu sahilə sevgi ilə qayğıkeş sığallar çəkən, gözəl, rəngarəng incilərlə dolu sevimli bir ümman kimi..

Göy Adamı (Sən mənim dünyamdakı asimanın elə bir qatında taxt qurmusan ki, göz yaşları kimi duyğularımdan süzülən hər çeşmədə suyun var, hər yazımda nurun var sən): -Gözəl və istedadlı qadınların başı çox vaxt dərdə olur, ya zəlzələdən, ya vəlvələdən.. İnsanlar sənə savadı bağışlayar, istedadı da, amma gözəlliyi əsla (Monika Belluçi). Bəli, bu dəfə gözəlliyi Randanın əleyhinə işlədi, onun həyatını qıracaq (bəzən elə qırıldığı yerdən güclənərsən, unutmam), onu ancaq istifadə etmək üçün “sevən” Ənvər Əllamın diqqətini çəkdi. Ancaq fokusda tək özü deyil, nişanlısı da oldu. Müdir onun yaraşığı nişanlısına da göz dikmişdi, zəngin və dul bacısı Gülüstən ilə onun izdivacını uyğun görürdü. Gülüstən

Ülvandan iyirmi yaş böyük idi, xoş görünüşlü, hörmətli qadın idi. Bacı-qardaş tez-tez onu evlərinə dəvət edərək məramlarını bildirdikdən sonra, babasının bu barədə olan fikrini bilmək istədi: “Bu məsələnin inkar olunmayan üstünlükləri var, eyni zamanda inkar olunma-

yan qüsurları da var. Amma sənəin vəziyyətinə üstünlükləri qüsurlarından çoxdur!” Ülvən gülümsəyərək dedi: -Özümü satmağı rədd edirəm!.

Romanın sonunda baş verən bədbəxt hadisə zamanı da qəhrəman öz prinsiplərinə sadıqlığını qoruyur: Ənvər Əllamın məşinini Gülüstənin villasının qarşısında görəndə dəvətsiz və düşünmədən ora daxil olur, özündən çıxaraq Randaya etdiklərinə görə onun sinəsindən şiddətli bir yumruq vurur, qarşı tərəfin xroniki ürək ağrıları olduğu üçün bu zərbə ölümcül olur. Gülüstən həm bu faktı, həm də vurduğu yumruğun izi olmadığını ona bildirir: -Əlbəttə ki, niyə səni qurtarmaq üçün çalışdığımı bilirsən? Verəcəyin şərəf sözünə əmin olum?..Ülvən bu jesti batan adama atılan xilasedici kəməri kimi qarşılayaraq sevinir, minnətdarlıq hissi keçirir. Oradan ayrıldıqdan sonra isə sanki özündən iyənərək verilmiş bu ortağ qərara nifrət edir və əvvəlcə gedib hər şeyi Randaya danışır, sonra isə ədalətə təslim olur. Baş verənlərin nəticəsi və onun gələcək həyatı barədə babası belə düşünür: -Xoşbəxtlikdən cinayət “insanın ölümünə səbəb olan döymək” hesab edildi. İllər keçəcək və Ülvən həbsdən peşə sahibi kimi çıxacaq. Onu bir daha görəcəyimi heç sanmıram. O, mənim otağımı boş tapacaq, onda sevgilisi ilə evlənəcək..Ülvənə qarşı böyük bir rəğbətini yarandı və düşünürəm ki, hər bir qadın həyatında istənilən mövqedə olan kişidə -istər nişanlısı, həyat yoldaşı, sevgilisi, oğlu, atası və s. olsun, Ülvənə olan bu xüsusiyyətləri görmək istəyirdi: mərdlik, dürüstlük, vicdanlılıq..

“Liderin qətl günü” romanı əsasında yaranan bu yazı üzərində işlədiyim günlərdə yayılan bir xəbər diqqətimi çəkdi (13 iyul 2024-cü il): “ABŞ-da seçiciləri qarşısında çıxış edərkən bu ilki prezident seçkilərində (5 noyabr 2024-cü il) “Respublikaçılar” partiyasının real namizedi Donald Trampa sui-qəsd təşkil olunaraq atəş açılmışdır. Hadisə yerli kanallar vasitəsilə canlı yayımlanmışdır”. Əsərdə bənzər hadisə təsvir edilir (Mərasim Misirdə 1973-cü il 6 oktyabr savaşı qələbəsinin qeyd edilməsi ilə bağlı keçirilir): “Prezident komandanlıq uniformasını geyərək Qədir

gecəsində olduğu kimi tənənəli işıq içində gedir, əlində kral əsası var..Eyni vaxtda həm yerdə, həm havada hərbi parad var.. Televizorun ekranı bulanıqlaşır və qərribə bir qarışıqlıq olur..Bir müddətdən sonra radioda aparıcı prezidentə sui-qəsd cəhdi olduğunu..dedi..sonra birdən radioda Quran oxunmağa başladı.Ölüm?Doğrumu?Ölüm əsl diktatordur”. Donald Tramp isə sağ qulağından yaralanması ilə xilas ola bildi. Bu məqamda Mühtəşimi Zayid ilə eyni hissləri bölüşürəm: “Qəflətən zaman içindəki qərribə bir nöqtədə özümə gəlirəm. Tarix və zaman məni küncə sıxışdırır. Tarix kitablarında diqqətlə oxuduğum hadisələr başverdi..”.

Romanda cərəyan edən bütün hadisələr üç əsas obrazın -Ülvan, Randa və Mühtəşimi Zayidin dilindən verilmişdir. İndiyədək bənzər quruluşlu əsərlər ilə tanış olmuşam (Orhan Pamuk “Mənim adım Qırmızı” və s.). Oxucu olaraq baş

verənləri, həmçinin Ülvan və Randanın valideynlərinin, Ənvər Əllamin, Sənanın və Gülüstanın dilindən eşitmək, onların nəzərindən də baxmaq istərdim. Həm müəllifin (..sehrli bir ətirlə dolu, incə və ötəri bir vəziyyətlə deyil, daha əzəmətli

bir hadisə ilə-məchulluq və tale ilə üzləşir; Zaman qılinc kimidir: sən onu qırmasan, o, səni öldürəcək və s.), həm tərcüməçilərin (Zərdüşt Əlizadə, Şixəli Əliyev, Əhməd Sami) poetik dilində bədiilik, dolğunluq, üslubi tələblərin gözlənilməsi (aydınlıq, əlaqəlilik, obrazlılıq və s.) izlənilir. Halbuki, həmin ərəfədə oxuduğum digər bir əsəri (Patrik Züskind “Parfümer” romanı) neçə dəfə yarıda qoyub başqa bir dildə (rus, türk) davam etməyi istədim (Daha vəziyyət nə yerdə idisə?!). Romanın müəllifi Nəcib Məhfuzun əsərləri, həyat yolu ilə tanışlıqdan sonra, ən azından bir Şərqi insanı olaraq onun varlığı ilə böyük bir qürur hissi keçirdiyimi qeyd etmək istərdim.

Günəş önünüzü işıqlandırsın, külək isə istiqamətinizdə əssin hər zaman (güldümü üzün..mənim də).

Mina Rəşid

Adam İstəsə

...Avtobusa bənövşə mindi, deyəsən bənövşə qoxusu burdarı havanı demək, adam istəsə bənövşə olar, qızılgül olar, günəş olar, bulud olar...

Adam istəsə dənyanı dəyişər - muharibələr olmaz, uşaqlar olmaz... amma o dünyaya kin bəsləyir... adam insan olmaq istəmir hələ robot olmaq istəyir

Göge Vurgun İnsan

Hayatımızın hiç ummadığımız ve hiç de hazırlıklı olmadığımız bazı anlarında, acı sürprizlerle sınanırız.

Birdenbire kopan bir tespilin etrafa saçılan taneleri gibi darmadağın olur ümitlerimiz ve hayallerimiz.

Kapımızı çalmak yerine kırarak giren hoyrat bir misafir gibi aniden evimizin içinde beliriverir ve huzurumuzu kaçıtır bu acı sürpriz. Savunmasız, güçsüz ve belki de en tahammülsüz halimize denk geldiği için ne bir söz söylemeye

takatimiz olur ne de onunla mücadele edecek halimiz. Dahası bu hoyrat misafiri göndereni her şeyden çok sevdiğimiz için onu sabırla ağırlamamız gerektiğini de biliriz. Elbette hiç de kolay olmaz ruhumuzu bir deprem gibi sarsan bu sıkıntılara amenna deyip hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam etmek ve içimiz kan ağlarken etrafa gülücükler saçmak. Ne zor şey insan olmak öyle değil mi? Ne zor şey emeğinin karşılığını alamamak, ne zor şey yanılmak, aldanmak ve ne zor şey kendini anlatamamak, anlaşılacak. Bir ömrü adadığın, suladığın, yeşerttiğin dallardan kırılmak ve kendinde bir daha aynı dalları yeşertecek gücü bulamamak. Neyse ki hiçbir sıkıntının sonsuza dek sürmeyeceği gerçeği, umutsuzlukla kararan yüreğimizi bir mum ışığı gibi aydınlatır. İçimizde kopan fırtınalar, “umut” denen sihirli sözcükle yavaş yavaş diner ve ritmi bozulmuş kalbimiz biraz olsun sükûna erer.

Hassas kalplerin ortak özelliği olsa gerek duygu yoğunluğu yaşarken içlerinden geçen melodiler ve mısralar.

Binlerce düz cümle kursak da anlatamayaçağımız duygularımızı bazen bir mısra ile anlatır ve susarız. Bazen de hiçbir lisanda birbirimizi anlayamadığımız bir insanla aynı şarkının nakaratını aynı duyguyla söylediğimizde göz göze gelip bakışlarımızla anlaşırız.

Bu dünya hapishanesinin en çok sevdiğim yeri olan mavi çatısı, ruh halim ne olursa olsun bana yoldaşlık ve yârenlik eder. Benim en vefalı arkadaşım olan gökyüzü çok iyi bilir ki,

ben başımı kaldırıp kendisine körkütük aşık gibi bakıyorsam, mutlaka çözemediğim bir düğüm vardır. Beni öyle gördüğünde derhal bulutlara ve kuşlara haber salar. Çünkü onlara olan hayranlığımın da farkındadır. Kuşların raksı, bulutların dansı derken o sonsuz mavilikte kaybolup unuturum sırtıma saplanan hançerlerin dayanılmaz acısını. Gökyüzü nasıl bir saflıktır ve nasıl bir güzelliştir ki ben ona her bakışmda bir kez daha meftûn olurum. Ondaki ahengi görünce şiirlerim şiirliğinden utanır, dilim lâl kesilir, gözlerim mavice konuşur ve anlaşır gökyüzüyle. Her gün, güneş sanki bir daha hiç doğmayacakmış gibi battığında, gökyüzü simsiyah gece elbisesini giyip tüm ihtişamıyla üzerimizi örterken, adeta beklenmedik sıkıntılarla sınılandığımız anlarda nasıl davranmamız gerektiğini öğreten kudretli bir öğretmen gibidir. Her ne kadar zifiri karanlık gibi gözükse de, derinden derinden gelen ışık huzmeleri belki de kalplerimize” Umut hep var!” diye fısıldayan meleklerdir.

Güneş yeniden doğuncaya kadar elbette ki biraz karanlıktan ürker ve belki de içimizden onlarca ümitsiz cümle

kurarız. Zihnimizde “keşke” ler, ”ah”lar, “eyvah”lar döner durur ama seher vaktinde pencereimizin önünde şakıyan kuşlar bize her günün, yeni umutlara yeni başlangıçlara vesile olduğunu hâl diliyle anlatır. Aslında sözün özü şudur ki, inanan insan için ümitsizlik diye bir şey yoktur. Allah’a olan inancı sayesinde insan, en zor anlarda bile tutunacak bir şey bulur ve derin ıstıraplara düşmekten kurtulur...

Zarif şair Cahit Zarifoğlu bu durumu şu sözleriyle ne güzel özetlemiştir:

Ve insan en çok göge vurgun;
Sonra zifiriye,
Şiire,
Ve hep Allah’a...

Nazira Boymurodova

Sen Kimlerle Geziyordun?

Dağlar üstü kar olanda
Gönlüm sana zar olanda.
Dilde derdim var olanda
Nerelerde koşuyordun?
Sen kimlerle geziyordun?

Gülüm deyip dikenlere
Attın beni hicranlara.
El uzatıp şeytanlara
Nerelerde koşuyordun?
Sen kimlerle geziyordun?

Bakma bana derin, derin
Sonbaharda günler serin.
İlk baharda yazıp şiirin
Nerelerde koşuyordun?
Sen kimlerle geziyordun?

Doğru aşktan insan ölmez
Lek yürekte nefret sönmez.
Gönlüm artık sana dönmez
Nerelere koşuyorsun?
Sen kimlerle koşuyorsun?

Meryem Küçük

Hasretimde Siğ Telaşlar

Koparıırken yüreğimin en ince telini
Hasretime siğ telaşlar düştü
Elim, yüzüm sonbahara göçüyor
Arındım tüm renklerimden
G/izlerim adını tasviri yok
Dalım da yaprağım da /Sana göçüyor

Perçinlenir yar özde aşkın
Terk ettim bu canı yaktığın köze
Damarımda kış keşiğim
Bavulu kahverengi bir yolcuyum
Öptü kadın ruhsatı rehin
Şiirin ıslak dudaklarından
Y/ar ağlar yara ağlar
İnce yontulmuş bir kayadan
Tüm renklerin içinde siyah
Ustası olmuş yüreğim
Adını muştuluyor ,geceye ve gündüze
Mey saatlerinde gözlerinin n/eminden
Hasattır yağın çiğler bağrıma
Bir cümleye kuytulanırken aşk
Hasretime siğ telaşlar düştü
Elim ,yüzüm sonbahara göçüyor

